

Պարույր Սևակ

Կորցրեցի և գտա

Կորցրեցի և գտա...

Եվ սկսվում եմ կարծես

Ու գալիս եմ այնտեղից,

Ուր շողերը տակավին բազմագույն են,

և որտեղ

Քամիներն են գոյանում...

Կորցրեցի և գտա...

Ու ձեռքերըս համրացած

Սկսում եմ նորից-նոր հնչեղություն ստանալ...

Եվ հավատում եմ նորից,

Որ այս անգամ ես ու դու

Կկառուցենք վերջնական բաբելոնյան աշտարակ՝

Միշտ խոսելով նո՛ւյն լեզվով...

Ու չեմ անցնում այլևրս քնի կողքով:

Ես հիմա,

Արդեն հոգնած, բայց հանգիստ՝

Մե՛կ վայրկյանում կքնեմ արշալույսի ձեռքերին,

Մանկան նման անխոռով...

Ու դեռ եթե չեմ քնում,

Ապա լոկ այն պատճառով,

Որ զգում եմ, թե հիմա ես կարող եմ և կանեմ

Ա՛յն, ինչ անվերջ կամեցել և ուզել եմ ո՛ղջ կյանքում.
Խոսել առանց որևէ բաղաձայնի՝
դողանջել
Համատարած - համասփյուռ ձայնավորո՛վ միմիայն...
Ու ժպտում եմ ես կրկին,
Ու բարի եմ ես այնքան,
Որ կարող եմ նմանվել այն արագիլ թռչունին,
Որին հարց են երբ տվել,
Թե ինչո՞ւ է նա կանգնում իր մի ոտին շարունակ,
Պատասխանել է այնպես,
Կարծես թե ես եմ հուշել.
-«Որպեսզի բեռն աշխարհի թեթևանա գեթ մի քիչ»...
Եվ այս բոլորը՝
միայն
Երկու բառի շնորհիվ.
-«Կորցրեցի» և «գտա»...

16.IV.1961թ.

Մոսկվա